

GEEL SUCCES-BOEKJE No. 49

ZÓ WORDT U EEN GOED HOCKEYER

DOOR
N. SMEER

*Er is maar één manier
om iets te volbrengen:*
VOORWAARTS GAAN EN HET DOEN

N.V. MAANDBLAD „SUCCES“ - DEN HAAG

GEEL SUCCES-BOEKJE No. 49

ZÓ WORDT U EEN GOED HOCKEYER

DOOR

N. SMEER

N.V. MAANDBLAD SUCCES - DEN HAAG

INHOUD

	blz.
Hoe hockey populair werd	7
Het speelveld	11
De slagcirkel	15
De bal	14
De stok	14
De speeltijd	15
Het spel gaat beginnen	16
Het spel	17
Het schrootsveld	18
Geen body-play	20
Het verschil tussen hockey en voetbal	22
De uitzondering	23
Bewaking	24
De straf komt na de zonde	25
Corner, strafcorner en strafbully	26

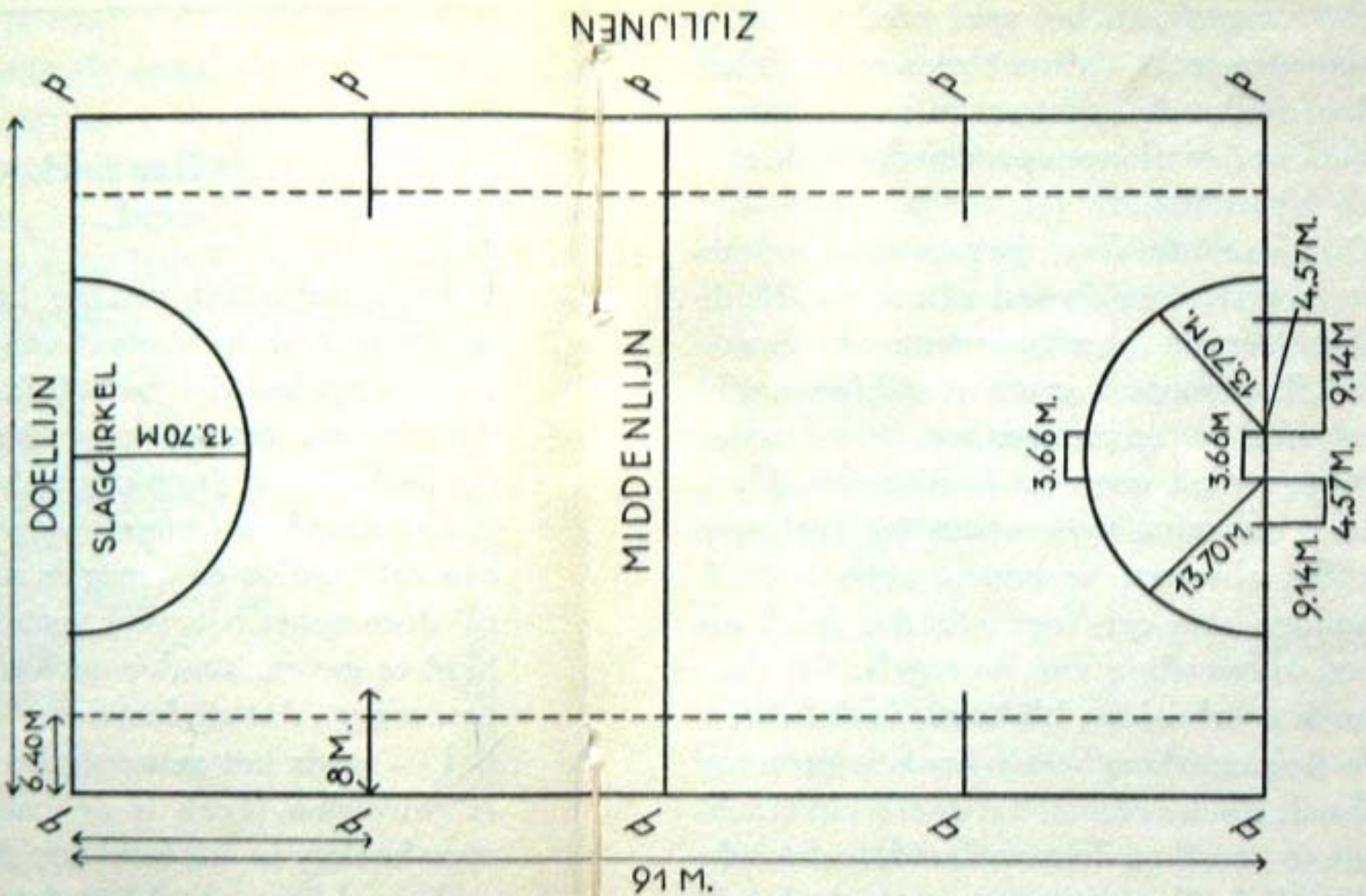
De zwaarste straf	28
Een doelpunt als straf	31
Over de zijlijnen	33
Het buitenspel-vraagstuk	34
De vrije slag	36
De taak der scheidsrechters	38
Goede speelvelden een eerste ver- eiste	40
De stokvoering	45
Het aanvalsspel	46
Spaar den doelverdediger	47
De middenlinie	50
De spil als concertmeester	52
De achterhoede	53
Het positieospel	55
Nawoord	57

Hoe hockey populair werd.

De populariteit van de hockeysport ten onzent, dateert eerst van de Olympische Spelen die in het jaar 1928 te Amsterdam gehouden werden. Het feit dat de Nederlandse ploeg zich een plaats in de finale had weten te veroveren, trok een vol Stadion en droeg er zeer veel toe bij deze sport een veel grotere bekendheid te geven, zonder nochtans te kunnen zeggen dat zij daardoor — zoals voetbal — reeds het gemeengoed der massa is geworden. Toch is de belangstelling voor hockey in ons land nog steeds groeiende en haar aantal beoefenaars neemt ieder jaar toe, en daarmee vanzelfsprekend de publieke belangstelling.

Afmetingen van het terrein

55 M. MAXIMAAL
50 M. MINIMAAL

P VLAGGEN, OP MINSTENS 1 M. BUITEN DE ZIJLIJNEN.

Het volgen van het spel biedt — zelfs voor den leek — direct geen moeilijkheden, omdat de opzet ervan en de samenstelling der ploegen precies dezelfde zijn als bij voetbal.

Dit zijn echter de enige punten van overeenkomst; voor de rest zijn tussen beide sporten geen vergelijkingen meer te treffen. Integendeel, grote afwijkingen zijn er zelfs te constateren, waarvan we er enige zullen noemen. Is bij voetbal b.v. „fair charging” toegestaan, bij hockey is zulks absoluut verboden, zelfs het afhouden van een tegenstander geldt als een overtreding van de regels. Uit deze paar voorbeelden blijkt reeds dat directe lichaamskracht bij hockey geen rol speelt, doch dat men het doel moet trachten te bereiken door snelheid, technische vaardigheid en een zeer grote dosis uithoudingsvermogen. Want snel is hockey, zo snel zelfs, dat twee scheidsrechters

nodig zijn om een wedstrijd te leiden. Het scheidsrechterscorps in ons land is echter nog niet zó uitgebreid, dat voor iedere wedstrijd twee arbiters beschikbaar zijn. Alleen bij de voornaamste, zoals internationale ontmoetingen en 1e klasse wedstrijden zijn altijd twee scheidsrechters aanwezig, die dan tevens als grensrechters fungeren. In het geval dat de rechtspraak bij één scheidsrechter berust, moet deze de hulp van twee grensrechters hebben.

Het speelveld.

Alvorens u echter met het spel wat meer vertrouwd te maken, gaat op pag. 8 en 9 eerst een afbeelding van het speelveld met een omschrijving vooraf.

Het terrein is rechthoekig; 91 M. lang, maximaal 55 M. en minimaal 50 M. breed. Het is afgebakend door witte of

anders gekleurde lijnen (b.v. bij sneeuwval), getrokken als aangegeven op bovenstaande tekening. De lijnen aan de langste zijden worden zijlijnen genoemd, die aan de kortste zijden heten doellijnen. Het plaatsen der vlaggen, die van de grond tot de top minstens 1.50 M. moeten zijn, moet als volgt geschieden. In elk der vier hoeken, ter hoogte van de middenlijn en bij de 22.90 M. lijnen, alle op minstens 1 M. buiten de zijlijnen. Het doel bevindt zich in het midden van elke doellijn en bestaat uit twee verticaal geplaatste palen op 3.66 M. afstand van elkaar, gemeten tussen de binnenkant van de palen, en verbonden door een horizontale lat op 2.14 M. van de grond. De horizontale lat mag niet buiten de verticale palen uitsteken; de verticale niet boven de horizontale. Netten of gaas moeten om de 15 cm. aan de palen bevestigd zijn, van de bovenlat af tot

op de grond achter het doel. Planken van tenminste 45 cm. hoogte moeten geplaatst worden aan het ondereinde van het doelnets.

De slagcirkel.

Recht voor elk doel is een lijn getrokken, 3.66 M. lang en $7\frac{1}{2}$ cm. breed, evenwijdig aan de doellijn en op een afstand van 13.70 M. van deze verwijderd. De uiteinden van deze lijn moeten verbonden zijn met de doellijn door kwartcirkels, met de doelpalen als middelpunt. De ruimte tussen deze lijnen en de doellijn, de lijnen zelf medegerekend, vormt de slagcirkel. Verder worden op de doellijnen aan weerszijden van het doel twee tekens aangebracht op resp. 4.57 en 9.14 M., vanaf de paal voor het nemen van strafcorners.

De bal.

De bal is een gewone cricketbal met wit of met wit geverfd leder overtrokken en bestaat van binnen uit kurk en touw. Ingeval van sneeuwval wordt met een rood geverfde bal gespeeld. Het gewicht van een bal mag ten hoogste 165 gram zijn en ten minste 156 gram.

De stok.

De stok (stick) mag alleen aan de linkerzijde plat zijn. De krul van de stok mag niet afgezet of ingelegd zijn met hard hout of enig ander hard materiaal. De stok mag voorts geen scherpe kanten of gevaarlijke splinters hebben. Het uiteinde ervan mag niet recht of puntig zijn afgesneden, doch moet afgeronde randen hebben. Het gewicht van de stok mag niet meer dan 794 gram bedragen en moet — een eventuele wikkeling me-

degerekend — door een ring met een diameter van 5.08 cm. kunnen passeren.

De speeltijd.

De duur van een wedstrijd bedraagt 70 minuten, verdeeld in twee perioden van elk 35 minuten met een tussenliggende rust van hoogstens 5 minuten, tenzij onderling anders overeengekomen is tussen de beide aanvoerders. Gedurende de rust verwisselen beide partijen van speelhelft.

De opzet van het spel is al zeer eenvoudig. De partij die de meeste doelpunten weet te scoren wordt tot winnaar uitgeroepen. Maar nu zult u vragen: hoe komt men tot doelpunten m.a.w. welke taak is de respectieve spelers der ploeg of beter gezegd nog de respectieve linies daarvoor opgedragen?

Het spel gaat beginnen.

Laat ons daarom beginnen bij het begin n.l. de aanvangsbully die, nadat beide aanvoerders „getosst” hebben, aldus wordt uitgevoerd. Twee spelers van elke partij — in de regel de middenvoors — stellen zich tegenover elkaar op met de bal op de grond tussen hen in en met het gezicht naar de zijlijnen gekeerd, ieder met zijn eigen doellijn aan de rechterhand. Elke speler raakt de grond aan de zijde van zijn doel, vervolgens de stok, waarvan alleen de platte kant gebruikt mag worden, van zijn tegenstander boven de bal driemaal beurtelings aan, waarna een der spelers de bal moet aanraken, voordat deze in het spel is. Alle andere spelers moeten zich dicht bij hun eigen doellijn bevinden dan de bal, totdat deze in het spel is, terwijl zij zich

niet dichterbij dan 4.55 M. bij de spelers mogen bevinden die de bully nemen. Het spel vangt aan, wordt na elk doelpunt en na de rust hervat met een bully op de middenlijn. Wordt tijdens het nemen van een bully tegen de regels gezondigd, dan fluit de scheidsrechter af en laat de bully opnieuw nemen.

Het spel.

Is eenmaal het spel begonnen, dan ziet men de strijd zich als bij voetbal voltrekken. De respectieve voorhoeden trachten de bal in de vijandelijke slagcirkel te brengen, waarbij de steun der middenspelers natuurlijk onontbeerlijk is. De taak der middenlinie is ook in dit spel een tweeledige, n.l. aanvallend en verdedigend en dientengevolge vormt zij de kern van een ploeg. Een team dat dan ook de beschikking heeft over een

goede aanval en dito verdediging, doch waarvan de middenspelers het spelpeil der andere linies niet kunnen benaderen, zal in de meeste gevallen het succes moeten laten aan die ploeg waarin de „schakel” beter functionneert, ook al is die tegenpartij in aanval en verdediging enigszins zwakker te bestempelen.

Het schrootsveld.

De waarde van een goed stuwende middenlinie wordt nog verhoogd door het feit, dat de vijandelijke slagcirkel het enige gebied is waarin een aanvaller mag trachten doelpunten te maken. Eerst als de bal daarbinnen is en de aanvallende partij zich niet in overtreding bevindt, mag een poging daartoe aangewend worden. Ter verduidelijking dient echter opgemerkt, dat de aanvaller zelf niet in de slagcirkel behoeft te staan als

hij een poging tot scoren gaat onderneemen en ook dat de bal geacht wordt „in” te zijn, als hij op de lijn van de slagcirkel ligt en geen gedeelte van zijn omtrek meer buiten het buitenste van de cirkellijn valt.

Er kunnen zich bij het scoren van doelpunten wel eens gevallen voordoen, die voor de minder ingewijden aanleiding tot vergissingen kunnen geven. Zo kan het o.a. voorkomen dat een aanvaller, buiten de slagcirkel, een schot inzendt dat via de stok of het lichaam van een verdediger in het doel belandt. In een dergelijk geval wordt natuurlijk geen doelpunt toegekend, omdat het spelreglement uitdrukkelijk voorschrijft, dat een doelpunt alleen vanuit de slagcirkel gescoord kan worden. Slaat de verdediger bij een poging tot afweer met opzet de bal in het doel of over zijn eigen doellijn dan krijgt de tegenpartij een straf-

corner, waarover later, toegewezen. Is er echter van opzet geen sprake dan wordt volstaan met het toekennen van een gewone corner. Indien de bal echter binnen de slagcirkel geslagen wordt en van de stok of het lichaam van een verdediger in het doel belandt, dan is het doelpunt geldig, tenminste indien het leer de gehele doellijn is gepasseerd, onder de bovenlat, door en tussen de doelpalen.

Geen body-play.

Hoewel „body-play”, zoals reeds eerder gememoreerd, geheel uitgeschakeld is en daarmee tevens het gevaar van botsingen, zouden er nog voldoende elementen van risico voor den speler overblijven.... mits de hockeywetgever daarin niet had voorzien. Dat wil zeggen zoveel mogelijk, daar een sport, waarin het gevaar absoluut geëlimineerd is, nog uitgevonden moet worden.

Het voornaamste attribuut van een hockeyspeler is, hoe onschuldig het er overigens ook mag uitzien, een gevaarlijk wapen en daarom zijn in het spelreglement omtrent het hanteren van de stok vaste regels gemaakt. Uitgaande van het principe dat hockey langs de grond en niet door de lucht gespeeld behoort te worden, is het den speler verboden, in het begin noch aan het einde van een slag de stok hoger dan zijn schouder te laten komen. Ook het z.g. snijden van een bal (van onderen de bal slaan met een schuin gehouden stok) is verboden. Het pushen (schuiven) en wippen van de bal is toegestaan. Men bedenke bij dit alles echter wel, dat een door de lucht gespeelde bal geslagen mag worden, mits de betreffende speler(s) er maar voor zorgen de stickregel niet te overtreden.

Het verschil tussen hockey en voetbal.

We hadden het reeds over het grote verschil tussen hockey en voetbal. Hetgeen hier nu volgt is daar wel een duidelijk bewijs van. Is het bij voetbal tijdens het spel iederen speler, den doelwachter uitgezonderd — verboden met de hand de bal aan te raken, bij hockey mag *iedere* speler tijdens het spel zulks wel doen. Een door de lucht gespeelde bal b.v. mag met de hand gestopt worden, op voorwaarde echter dat de bal onmiddellijk losgelaten wordt en wel zodanig, dat hij loodrecht op de grond valt. Ook de voet mag gebruikt worden om de bal te stoppen, maar moet, evenals bij het stoppen met de hand, onmiddellijk teruggetrokken worden. Geschiedt het stoppen met de voet of de hand op zodanige wijze, dat de bal niet onmiddellijk „dood” is,

dus terugspringt, dan wordt zo iets als een overtreding beschouwd en zal de scheidsrechter daarvoor dus affluiten. Hieruit blijkt dus voldoende dat het voortbewegen van de bal uitsluitend met de stok mag geschieden.

De uitzondering.

Het recht om de bal te schoppen is echter niet allen spelers ontzegd, daar de doelverdediger dit wel mag doen, alleen echter als de bal zich in zijn eigen slagcirkel bevindt. Zodra hij daarbuiten komt gelden voor hem dezelfde regels als voor de overige spelers van zijn ploeg. Ook bij het stoppen van de bal met de hand bevindt hij zich in een enigszins gunstiger positie, omdat hij niet gestraft behoeft te worden als hij een schot op zijn doel stoppend, de bal *niet* loodrecht op de grond laat vallen,

waarbij echter de bal uit zijn open hand moet zijn teruggekaatst. Beide voorrechten verliest hij echter bij het nemen van een strafbully.

Bewaking.

Het „schaduwten” van spelers, zoals men wel eens op bijzonder opvallende wijze bij korfbal kan waarnemen, komt natuurlijk ook bij hockey voor. Doch een speler, wien een dergelijke taak is opgedragen, moet daarbij nauwlettend toezien dat zijn bewaking een smetteloos verloop heeft. Het is in de eerste plaats verboden een tegenstander te hinderen door zich tussen hem en de bal te plaatsen, of hem af te houden. Ook het aanvallen van links is niet toegestaan, tenzij men er in slaagt de bal te raken, alvorens den tegenstander of diens stok. Het z.g. haken van de stok van den tegenstander is geoorloofd, doch slechts

wanneer de gehaakte stok dicht genoeg bij de bal is, zodat de speler de bal kan raken. Dit mag echter slechts gedaan worden door de stok tussen de grond en de stok van den tegenstander te plaatsen. Het slaan op de stok van een tegenstander of het vasthouden ervan is verboden.

De straf komt na de zonde.

Wat voor straffen staan er te wachten indien een speler zich aan een der genoemde overtredingen schuldig maakt? *Buiten* de slagcirkel: De tegenstander krijgt een vrije slag toegewezen. *Binnen* de cirkel: Wordt een overtreding begaan door de aanvallende partij, dan wordt de verdedigende partij een vrije slag toegewezen. Begaat de verdedigende partij, bij haar poging tot afweer, een overtreding, dan kan naar gelang

van de aard hiervan deze bestraft worden met een strafcorner of een strafbully, de laatste natuurlijk in ernstige gevallen. Bij een gelijktijdige overtreding binnen of buiten de slagcirkel wordt een bully genomen op de plaats waar de overtreding geschiedde; waarbij evenwel dient opgemerkt te worden dat een bully binnen de slagcirkel op minstens 4.55 M. van de doellijn genomen moet worden.

Corner, strafcorner strafbully.

Nu we het toch over corner, strafcorner en strafbully hebben, willen we met een dit drietal straffen wat nader belichten.

Ten eerste dan de corner die als volgt wordt genomen.

Een speler van de aanvallende partij moet de bal slaan van een punt op de

zij- of doellijn binnen een afstand van 2.80 M. van de dichtstbij zijnde hoekvlag. Op dat ogenblik moeten alle spelers van de verdedigende partij zich — met voeten en stokken — achter hun doellijn bevinden en alle spelers van de aanvallende partij, uitgezonderd hij die de hoekslag neemt, met de voeten en stokken buiten de slagcirkel in het veld. Indien echter, voordat de bal geslagen wordt, een speler van de verdedigende partij de doellijn passeert, of een speler van de aanvallende partij de slagcirkel binnengaat, wordt er door de scheidsrechter afgefloten en wordt de hoekslag opnieuw genomen. Het direct scoren uit een corner is echter niet geoorloofd. Eerst moet de „aangeschoten” bal door een speler van de aanvallende partij gestopt worden of de stok of het lichaam van een verdediger geraakt hebben. Een overtreding hierbij door de aanval-

lende partij gemaakt wordt bestraft met een vrije slag voor de verdedigende partij.

De opmerkingen gemaakt bij het nemen van een corner gelden ook voor het nemen van een strafcorner, echter met dien verstande, dat deze genomen mag worden op elke plaats van de doellijn der verdedigers, doch niet binnen een afstand van 9.14 M. van de dichtstbijzijnde doelpaal.

De zwaarste straf.

De strafbully, de zwaarste straf, wordt de aanvallende partij toegekend, indien naar de mening van den scheidsrechter de verdedigende partij een opzettelijke overtreding begaat om een doelpunt te voorkomen. Ook indien er geen opzet in het spel is, maar niettemin een zeker schijnend doelpunt daardoor voorkomen

wordt, blijft de genoemde straf gehandhaafd.

Het nemen van een strafbully geschiedt als volgt.

De bal wordt gelegd op een afstand van 4.55 M. voor het middelpunt van de doellijn en wordt genomen door den speler die de overtreding beging of door een anderen speler van de verdedigende partij, aangewezen door den aanvoerder, als de veroorzaker van de strafbully zelf door een blessure daartoe buiten staat gesteld is, of wegens wangedrag het terrein heeft moeten verlaten, en een willekeurigen speler van de aanvallende partij. Alle andere spelers moeten zich gedurende het nemen van de strafbully buiten de dichtstbijzijnde 22.90 M. lijn bevinden. Het nemen van de strafbully voltrekt zich als volgt.

Beide spelers stellen zich op als bij het nemen van een gewone bully en verrich-

ten daarbij dezelfde handeling. Gaat de bal nu over de doellijn tussen de doelpalen en is daarbij het laatst aangeraakt door de stok van de aanvaller of het lichaam van den verdediger, dan is er een doelpunt gemaakt. Gaat de bal echter over de doellijn buiten de doelpalen maar binnen de slagcirkel, dan moet de strafbully opnieuw genomen worden.

Ziet een verdediger evenwel kans met succes de bal uit de gevaarlijke zône te werken, dan wordt het spel hervat met een gewone bully op de dichtstbijzijnde 22.90 M. lijn. Indien een strafbully genomen moet worden bij de rust of het einde van het spel, dan moet daarvoor extra tijd toegestaan worden, hetgeen bij het nemen van een corner of strafcorner in gelijke omstandigheden niet gewettigd is. Natuurlijk kunnen zich bij het nemen van een strafbully eveneens over-

tredingen voordoen. Begaat de aanvaller die, dan wordt het spel met een gewone bully op de dichtstbijzijnde 22.90 M. lijn hervat.

Een doelpunt als straf.

Vervolgt de verdediger zijn misslag ook in de strafbully, dan wordt de aanvallende partij een strafdoelpunt toegekend, dat de waarde van een gewoon doelpunt heeft.

Bevinden beide spelers zich gelijktijdig in overtreding, dan moet de strafbully opnieuw genomen worden.

De uit-bal.

Thans de vraag: wat gebeurt er indien tijdens het spel de bal over de doellijnen of zijlijnen gaat?

Verloopt een aanval dusdanig, dat de bal over de doellijn wordt geslagen of dat de bal over de doellijn gewerkt

wordt door een verdediger, die zich op een afstand van 22.90 M. of meer van de doellijn bevindt, bij welk laatste geval van opzet geen sprake mag zijn, dan wordt het spel hervat met een gewone bully op de dichtstbijzijnde 22.90 M. lijn en wel op de plaats recht tegenover het punt waar de bal de doellijn passeerde. Staat een verdediger echter dichterbij dan 22.90 M. van zijn doellijn af en slaat hij de bal, ook al doet hij zulks onopzettelijk, over de eigen doellijn, dan moet de aanvallende partij, indien geen doelpunt is gemaakt, een corner, z.g. lange hoekslag worden toegekend. Indien er bij den verdediger evenwel van opzet sprake is en slaat hij dus moedwillig, vanuit welk punt van het terrein dan ook, de bal over de doellijn, dan wordt de tegenpartij, ook voor wanneer er geen doelpunt is gemaakt, een strafcorner toegewezen.

Over de zijlijnen.

Wanneer de bal geheel over de zijlijn is gegaan, dan moet hij met de hand worden ingerold door een speler, die niet behoort tot de partij die het laatst de bal gespeeld heeft.

Het op deze wijze weer in het spel brengen van de bal moet absoluut door deze *inrollen* geschieden en sluit dus iedere andere beweging volkomen uit. Het inrollen mag in iedere gewenste richting gedaan worden, doch op het punt waar de bal de zijlijn verliet.

De speler die inrolt moet zich met zijn voeten en zijn stok buiten de zijlijn bevinden en mag niet binnen speelafstand van de bal komen, noch aan het spel deelnemen, vóórdat een der spelers van beide partijen de bal heeft aangeraakt. Alle andere spelers moeten zich, op het moment van inrollen, met voeten en

sticks achter de 6.40 M. lijn bevinden. Overtreedt een speler deze laatste bepaling, doch neemt hij geen deel aan het spel, dan blijft zulks ongestraft. Zodra de bal de hand van den „inroller” verlaten heeft, mogen de spelers de 6.40 M. lijn overschrijden. Het zondigen tegen deze regel wordt als volgt gestraft.

Geschiedt het inrollen niet op de juiste wijze, dan wordt die taak door een speler van de andere partij overgenomen. Bij overtredingen van de andere spelers tijdens het inrollen, moet opnieuw ingerold worden.

Het buitenspelvraagstuk.

Het buitenspelvraagstuk is ook bij hockey een van de moeilijkste, omdat het uiterst snelle verloop van de strijd den arbiter in dit opzicht de hoogste eisen stelt. Beschouwt men de regels die voor

het buitenspel staan zijn vastgelegd, dan kan men het zich niet goed indenken, dat de practijk soms zoveel moeilijkheden baren kan. Eenvoudiger immers kon het toch al niet, als men zegt dat een speler buitenspel staat op het oogenblik, dat een zijner partijgenoten de bal speelt of inrolt en hij zich dichterbij de vijandelijke doellijn bevindt dan die speler, tenzij op dit moment drie tegenstanders dichterbij de doellijn staan dan hij, waaruit dus blijkt dat de oude buitenspelregel bij voetbal, hier nog in zwang is. Ook wordt de buitenspelpositie van een aanvaller niet opgeheven, als de bal de stok of het lichaam van een verdediger toevallig aanraakt, of wanneer hij na een carambolage met de paal de bal in zijn bezit krijgt, daar in het laatste geval van een direct aangeven van de bal gesproken kan worden. Moet iedere speler die buitenspel staat,

afgefloten worden? Geenszins. Als zijn positie voor de tegenpartij niet hinderlijk is en hij zich onthoudt van deelneming aan het spel, zal geen scheidsrechter daarvoor het spel onderbreken.

De buitenspelregel is niet van toepassing als de speler zich op zijn eigen helft bevindt, als de bal het laatst geslagen is door een der tegenstanders of als een bal het laatst gespeeld is door een zijner medespelers, die op dat ogenblik dichter bij de vijandelijke doellijn was dan hijzelf. Een overtreding van de buitenspelregel wordt bestraft met een vrije slag voor de verdedigende partij.

De vrije slag.

En nu we het toch over de vrije slag hebben, even in het kort daaromtrent iets meer. De vrije slag wordt genomen op de plaats waar de overtreding begaan

wordt. De bal moet geslagen of over de grond gepushed worden; het wippen van de bal is in dit geval niet toegestaan.

De opstelling der spelers bij het nemen van een vrije slag gaat als volgt in haar werk.

Op het ogenblik, dat de vrije slag genomen wordt, moeten alle spelers, behalve degene die de slag neemt, zich op een afstand van minstens 4.55 M. van de bal bevinden. Indien de bal niet „dood” is, of er bevindt zich een speler op mindere afstand dan 4.55 M. van de plek waar de slag genomen moet worden, moet de vrije slag overgenomen worden. In het geval dat een speler zich niet aan de opgegeven afstand houdt, maar aan het spel niet deelneemt, behoeft de vrije slag niet overgenomen te worden. Mist een speler bij het nemen van een vrije slag de bal, dan mag hij de slag over-

nemen, mits hij niet tegen de stickregel gezondigd heeft, daar anders in het laatste geval den tegenstanders, buiten de slagcirkel, een vrije slag wordt toegestaan en den aanvallers, binnen de slagcirkel, een strafcorner.

De speler die de vrije slag neemt, mag eerst dan weer aan het spel deelnemen, als een andere speler de bal heeft aangeraakt. De speler die tijdens het spel zijn stok verliest, mag niet eerder aan het spel deelnemen, voordat hij de stok weer in de hand heeft.

De taak der scheidsrechters.

Zoals reeds in het begin opgemerkt is, verloopt een hockeymatch onder het altoezienend oog van twee rechtsprekers. Meestal stellen beiden zich in diagonale lijn tegenover elkaar op en verwijlen zij

meestal in de buurt van de 22.90 M. lijn. Het feit dat hun taak verdeeld is—ieder neemt een speelhelft van het terrein voor zijn rekening — maakt het mogelijk, dat zij ook een oogje op de zijlijnen kunnen houden en voorts dat zij zich precies kunnen oriënteren omtrent hetgeen voor de respectieve doelmonden gebeurt. De snelheid van het spel vereist van de arbiters een even snel reageren en alleen zij die met het spel door en door vertrouwd zijn, zullen een match tot een voor beide partijen bevredigend einde weten te brengen. Daarom heet het ook in het spelreglement dat een scheidsrechter zijn beslissingen moet nemen, vóórdat er geappelleerd is. Bij het nemen van beslissingen omtrent de toestand van het speelveld is het oordeel van den scheidsrechter die gerechtigd is de scheidsrechtersbadge te dragen, beslissend. Verkeren beide umpires in die

positie, dan beslist de mening van den oudste in leeftijd. Omtrent de bespeelbaarheid van het terrein moeten de scheidsrechters steeds overleg plegen met de aanvoerders der beide partijen, terwijl zij tevens moeten toezien dat de inrichting der doelen, en de afbakening van het speelveld, stipt aan de eisen voldoen.

Goede speelvelden een eerste vereiste.

Hockey is een spel waarvoor een prima speelveld een eerste vereiste is.

Niet alleen dat ongelukken daardoor voorkomen kunnen worden, maar ook omdat het spelpeil afhankelijk is van de grond waarop gespeeld wordt.

In Engeland heerst in dit opzicht een ideale toestand, omdat de gladgeschoren gazons waarop des zomers cricket gespeeld wordt, in de winter door de hoc-

keyers in bezit worden genomen, hoe ongaarne sommige pur-sang cricketers hun veld soms aan de mannen van de kromme stok afstaan.

Buiten het belangrijke feit nog dat de Engelse hockeybond zich de steun der scholen ziet toegewezen, waardoor de respectieve clubs zich jaarlijks een aantal jeugdige en goed afgerichte hockeyers zien toebedeeld, is de gelegenheid waaronder hockey in Engeland gespeeld wordt, juist door die uitmuntende speelvelden allergunstigst te noemen en danken Albions zonen het aan deze voorzorgsmaatregelen, dat zij in internationaal hockey nog steeds een der meest vooraanstaande plaatsen innemen.

Om het nut van goede speelvelden aan te tonen behoeven we echter niet zó ver van huis te gaan. (Wie lacht daar bij de K.L.M.?) In ons land, waar, zoals men

natuurlijk weet, onder een competitie-systeem gespeeld wordt, in tegenstelling met Engeland waar de clubs elkaar regelmatig in vriendschappelijke wedstrijden ontmoeten — bestaat de hoogste afdeling uit drie groepen n.l. het Westen, het Oosten en het Zuiden.

Van het begin af dat de internationale regels hun intrede hier te lande deden, — omstreeks 1924-25 — heeft de Westelijke afdeling nog altijd een overwicht weten te behouden op haar andere rivalen.

Zou dit overwicht gelegen zijn in een grotere mate van intelligentie der Westelijke spelers, of zou het spel hun beter liggen? Niemand zal wel zo dwaas zijn de totnogtoe bestaande meerderheid daarop te baseren. Een feit is het, dat het Westen begon met een voorsprong op de overige districten, omdat het door meerder spelersmateriaal beter georiën-

teerd was in de nieuwe richting, maar de omstandigheid dat het zijn superioriteit tot op heden wist te handhaven, dankt het toch grotendeels aan de grote zorgen die de clubs zich getroost hebben om speelvelden te krijgen, waarop de hockeysport tot haar recht kan komen. Eén van de mooiste hockeyvelden in ons land is dat van de Amsterdamse Hockey en Bandy Club, die haar home naast het Olympisch Stadion heeft. Daarop te spelen moet voor ieder hockeyer een genoegen zijn.

Trouwens de aard van het spel vereist al een prima terrein, omdat, zoals reeds eerder betoogd, hockey een volmaakt veldspel is. Een oneffenheid kan de bal plotseling doen opspringen, waarbij direct gevaar voor de spelers niet uitgesloten is. Wie wel eens op minder plezierige wijze met het kleine „dingske” in aanraking mocht komen, weet dat hier

van overdrijving absoluut geen sprake is. Waar speelveld en materiaal zo nauwkeurig moeten voldoen aan de eisen om tot een goed spel bij te dragen, is het feitelijk onnodig nog de opmerking te maken, dat hockey één der moeilijkste sporten is. Maar niet alleen moeilijk, ook lichamelijk stelt zij haar beoefenaars voor een zeer zware taak. Daarom zal de speler die zich tot doel stelt in deze sport iets te bereiken, zich vele genoegens moeten ontzeggen. Ook de atletiek moet zijn aandacht hebben, als basis voor het door hem aan te leren spel. Zonder de beoefening van atletiek, zoals b.v. loop-, spier-, romp- en stok-oefeningen, bereikt zelfs een speler met aanleg nimmer de hoogte, die hij anders misschien wel gehaald zou hebben.

De stokvoering.

De stokvoering is, wat het technische gedeelte van het spel betreft, het moeilijkste onderdeel ervan, en wordt eerst goed beheerst na jaren van staag oefenen en door ondervinding. Vooral de pols speelt hier een voorname rol. Hoe losser deze is, des te meer variatie zal een speler in zijn spel weten te leggen, hetgeen vooral voor de voorwaartsen van zeer grote betekenis is. Ten opzichte hiervan wordt den speler die in een team op de linksbuitenplaats opgesteld is, zeker bijzonder hoge eisen gesteld, omdat zijn voorzetten steeds met de linkerkant (de platte kant dus) van de stok uitgevoerd moeten worden. Ook het gewicht van de stok varieert in een elftal. Een voorhoedespeler zal zich b.v. een lichtere stok aanschaffen dan een verdediger, hetgeen natuurlijk zeer begrijp-

pelijk is. Het drijven en stoppen van de bal vormen voor den beginner problemen, waarmede hij zich maanden heeft bezig te houden alvorens hem het begrip bijkomt, op welke wijze hij zijn oefeningen voort zal zetten om zijn prestaties naar het gewenste peil op te voeren, waarna in onderlinge partijtjes aan de praktijk getoetst kan worden of die vorderingen reeds haar vruchten beginnen af te werpen.

De taak die een aanval, middenlinie en achterhoede te vervullen heeft, behoeft thans niet meer omschreven te worden, wel in het kort op welke wijze de genoemde linies die hebben uit te voeren.

Het aanvalsspel.

Bij het aanvalswerk onderscheidt men twee speelwijzen n.l. het lange en het korte spel. Het lange spel is dat wan-

neer de buitenspelers in de aanval betrokken worden; het korte spel wordt uitgevoerd door het binnentrio. De aanval die zich aan eenzijdigheid zou gaan bezondigen, is vooraf reeds tot een mislukking gedoemd, omdat de vijandelijke tegenpartij zich geheel hierop kan instellen. Het enige wachtwoord dat voor de vijf aanvallers geldt is: variatie, waarbij zelfs een individuele poging niet achterwege behoeft te blijven, ondanks het feit dat hockey een zuiver combinatiespel is.

Spaar den doelverdediger.

Worden de vleugelspelers in de aanval betrokken, dan moet het binnentrio tegelijk met hen optrekken en zich zo voordelig mogelijk bij de vijandelijke slagcirkel opstellen, teneinde de te verwachten pass van de vleugel met kans

op succes te verwerken. Bij een dergelijke situatie is een slag „uit de pols” van den speler, die een kans tot scoren krijgt, meer aan te bevelen dan een kanonskogel, in de eerste plaats omdat een gematigd maar goed gericht schot meer kans op doelpunten geeft en in de tweede, maar zeker niet de minst belangrijke plaats, omdat daardoor de vijandelijke doelverdediger aan minder gevaar voor verwondingen wordt blootgesteld.

Het doorlopen tot in de nabijheid van het vijandelijk doel heeft dan alleen nut, als de voorzet reeds gedaan is.

Het niet beschikken over een goeden linksbuiten resp. rechtsbuiten mag voor den middenvoor als leider van de aanval, nimmer aanleiding worden deze(n) speler(s) minder in de aanval te betrekken. Zijn hoofddoel moet zijn de zwakke plekken in de vijandelijke verdediging te zoeken om daarop zijn aanvalstoten

te richten. Het werk van de vleugelspelers mag vooral niet in schablone-gedoe vervallen. Het steeds naar dezelfde plek opbrengen van de bal om vandaar de bal voor het doel te plaatsen, maakt het werk der verdedigers vrij gemakkelijk omdat zij zich hierop kunnen instellen. Een goed geplaatst vleugelschot bij of even voorbij de 22.90 M. lijn kan soms evenveel effect sorteren als een tot dicht bij de doellijn opgebrachte bal die met een cross-shot in de slagcirkel of met een rechte pass voor het doel wordt geplaatst. Hoe meer variatie er in de aanval gelegd wordt, des te meer wordt de verdediging van de wijs gebracht en dus hoe groter de kans op succes.

Hoewel het de plicht der middenspelers is, de aanval te voeden, sluit dit toch geenszins een lijdelijk afwachten der vijf voorwaartsen uit. Een binnenspeler die zijn taak begrijpt, zal, indien de

situatie zulks vereist, niet aarzelen om de bal uit de verdediging op te halen en zodoende de druk op „zijn” doel te verlichten. Slechts bij hoge uitzondering zal een aanvoerder op de verdedigende capaciteiten van zijn middenvoor een beroep doen om den vijandelijken spil af te dekken. Krijgt hij onder deze omstandigheden de bal in zijn bezit dan zal hij, met behulp van zijn vleugelspelers, moeten trachten het spel te forceren.

De middenlinie.

De zwaarste taak drukt ongetwijfeld op de schouders van de middenspelers. Niet alleen dat dit drietal door zijn tweeledige taak over een enorme dosis uithoudingsvermogen moet beschikken, maar ook hangt er veel van zijn speelwijze af, of de ploeg het gewenste succes zal kunnen bereiken.

Een middenlinie die haar werk verricht in een ploeg die een grote meerderheid weet te demonstrenen, zal die meerderheid tot absolute vruchteloosheid doen men als zij het juiste inzicht mist in de te volgen speelwijze. Meermalen komt het in dergelijke situaties voor dat het mid-dentrio zich aan zijn voorhoede zó nauw verwant gevoelt, dat het voor zijn eigen mensen een rem gaat betekenen. Dan is de bekende „opsluiting” een feit en gaat men spreken van hachelijke situaties en wonderbaarlijke ontsnappingen, doch welke beide laatste feiten men gevoeglijk kan terugbrengen tot een verkeerde speelwijze van de middenlinie. Door een ietwat meer teruggetrokken positie in te nemen, ontstaat voor de tegenpartij een schijnbare kans om zich wat meer naar voren te wagen als het ogenblik daar gunstig toe geoordeeld wordt, maarschept tegelijkertijd voor de eigen aanval een

veel ruimer terrein zijn operaties met vrucht voort te zetten.

De spil als concertmeester.

Is de middenvoor de ziel van de aanval, de spil is die van de middenlinie. Een speler die op die plaats zijn „vak” verstaat, kan er veel toe bijdragen het succes voor zijn ploeg te verzekeren. In zijn zo mogelijk vooruitgeschoven positie kan hij als een concertmeester het werk van de aanval mee helpen dirigeren. Met passes naar de vleugels of het centrum heeft ook hij zeer veel invloed op het aspect en het verloop van de strijd. De ploeg die dan ook over een prima spil de beschikking heeft, is inderdaad gelukkig te prijzen. Bij een aanval van de eigen voorhoede moeten de halfbacks zich opstellen in de nabijheid der vijan-

delijke vleugelspelers, ongeveer op de middellijn.

De achterhoede.

Tenslotte de verdedigers. In de eerste plaats dienen de backs erom te denken dat de doelverdediger een vrij uitzicht houdt. Een goed doelverdediger zal zijn ploeg dan voor veel narigheid kunnen behoeden. Acht een doelverdediger het gewenst een aanstormenden aanval-ler tegemoet te lopen, dan moet één der verdedigers terug om het verlaten doel te dekken. Ook bij het nemen van corners of stracorners moet de doelverdediger de hulp van één der verdedigers hebben.

Achterspelers die het parool afwachten huldigen, zijn minder te prefereren dan die welke onder het motto „aanvallen is de beste verdediging” het veld inkomen. Zonder nochtans te veel risico te nemen,

zullen de beide backs in schuine lijn een zover mogelijk vooruitgeschoven positie innemen, waardoor het werk van de vijandelijke aanval niet weinig verzwaard kan worden. Een achterspeler immers die in een vooruitgeschoven positie mocht worden „omspeeld”, vindt, indien hij snel genoeg is, voldoende tijd om het verloren terrein nog te herwinnen. Door een dergelijke speelwijze wordt bovendien de vijandelijke aanval in zijn bewegingen geremd met het grote voordeel dat, mocht toch de slagcirkel bereikt worden, den aanvaller geen tijd gelaten wordt positie te kiezen of naar een nevenspeler om te zien. De hoeveelheid inspanning plus de omstandigheid dat de tijd voor rustig overleg ontbreekt, zal de juiste richting van het in te zenden schot door den „indringer” allesbehalve ten goede komen. Is de druk der tegenpartij van een omvang dat de ach-

terhoede het werk niet alleen af kan, dan zijn in eerste instantie de beide kanthelves daar om op de bedreigde punten bij te springen.

Het positieospel.

De volmaaktheid van een ploeg schuilt echter niet alleen in de technische be-gaafdheden van haar spelers, doch berust voor een even belangrijk gedeelte op de uitvoering van het positieospel.

Nog teveel ziet men soms, zelfs in 1e klasse ontmoetingen, een nutteloze verspilling aan energie, omdat de notie van het positiekiezen bij de meeste spelers ontbreekt.

Iedere speler moet, om het eens sterk uit te drukken, er op bedacht zijn iedere fractie van een seconde de bal te kunnen ontvangen. Daarom moet hij in de eerste plaats zorgen dat hij door een tegenstan-

der niet afgedekt wordt en in de tweede plaats dat hij onmiddellijk startklaar is. Het laatste is vooral voor de voorhoede, in het bijzonder de vleugelspelers, van zeer groot belang. Ook wanneer b.v. een vleugelspeler zijn kans om door te breken groter acht door een zwenking naar het middenveld, moet de binnenspeler direct hierop reageren door de aldus opengekomen plaats te gaan bezetten om op die wijze de aanval weer een normaal beeld te geven.

Niet alleen dat onnodig gedraaf en gezwog volkomen geëlimineerd worden, maar ook voor de toeschouwers is het een genot een ploeg in actie te zien, wier positie spel de nodige oefening verraadt. Dan eerst merkt men hoe mooi hockey wel is en dat deze sport de volle belangstelling van de Nederlandse jeugd verdient.

Nawoord.

Dat hockey een spel is dat het ene volk beter ligt dan het andere, is reeds door de feiten bewezen. Hierbij hebben we nog geenszins het oog op de aparte-klasse die de Brits-Indiërs innemen, maar bepalen we ons slechts tot de ontwikkeling van de sport in Europa. De meest vooraanstaande landen zijn Engeland, Duitsland en Nederland. Het innemen van de derde plaats door ons land geeft ons die bewering in de pen, omdat we tot nog toe als de Benjamins in de internationale hockeywereld werden beschouwd, een titel die weldra op Italië zal overgaan, nu ook in dat land met hockey een begin zal worden gemaakt. De eerste internationale wedstrijd dateert van 1926 en de tien jaren dat we ons dus met hockey onledig houden, bracht ons — zoals gezegd — de derde

plaats in de rij der Europese naties. Waaraan Nederland dit succes te danken heeft? Wel, aan het feit, dat hockey drie grondpijlers kent, n.l. moed, kracht en zelfbeheersing, drie goede eigenschappen, die in ons volk nog altijd te vinden zijn.

Boekjes, die hun belofte houden:

DE GELE SUCCES-BOEKJES

Zeven boekjes naar vrije keus voor slechts één gulden (14 boekjes f 2.—; 21 boekjes f 3.— enz.), mits besteld per postrekening of postwissel.

Wilt U op het strookje uitsluitend de bestel-NUMMERS opgeven?

Voor winkeliers:	24 Zó schrijft u teksten en brochures.
37 Zó slaagt een winkelbediende.	11 Verkopen per brief.
40 Geld verdienen met verkoop-automaten.	30 Zó bezuinigt u in zaken.
39 Zó koopt en bouwt u een winkelzaak.	14 Verkopen over de toonbank.
16 Prettig in de omgang.	12 Verkopen per advertentie.
36 Zó kunt u karakters doorgronden.	15 Verkopen door de etalage.
4 Organiseer u zelf.	19 Verdienen met een kleine winkel.
10 Zaken doen per telefoon.	29 Zó is een eenvoudige winkelboekhouding.
35 Zó houdt een winkelier zijn klanten vast.	28 Zó verlicht u efficiënt.
33 Zó vergroot een winkelier zijn omzet.	21 Winstwoordenboek.
22 Inkopen is een kunst.	42 Goede manieren.
	17 Het woord voeren.

5 Lezen om vooruit te komen.

Voor handelsreizigers:

26 Zó slaagt een jong verkoper.

32 Zó krijgt u moed en zelfvertrouwen.

42 Goede manieren.

16 Prettig in de omgang.

36 Zó kunt u karakters doorgronden.

5 Lezen om vooruit te komen.

3 Een boodschap aan Garcia (De weg naar succes).

4 Organiseer u zelf.

34 Zó slaagt een MAN.

9 Meer orders voor den vertegenwoordiger.

31 Zó krijgen vertegenwoordigers contact.

21 Winstwoordenboek.

17 Het woord voeren.

10 Zaken doen per telefoon.

11 Verkopen per brief.

38 Geld verdienen met het schrijven van persartikelen.

Voor ieder zakenman:

16 Prettig in de omgang.

10 Zaken doen per telefoon.

20 Zó wordt uw kantoor efficiënt.

27 Zó wordt uw bedrijf efficiënt.

22 Inkopen is een kunst.

4 Organiseer u zelf.

5 Lezen om vooruit te komen.

24 Zó schrijft u teksten en brochures.

11 Verkopen per brief.

30 Zó bezuinigt u in zaken.

25 Geld verdienen met exporteren.

12 Verkopen per advertentie.

21 Winstwoordenboek.

28 Zó verlicht u efficiënt.

36 Zó kunt u karakters doorgronden.

42 Goede manieren.

17 Het woord voeren.

18 Een vergadering leiden.

32 Zó krijgt u moed en zelfvertrouwen.

34 Zó slaagt een MAN.

3 Een boodschap aan Garcia.

7 Wat een kantoorbediende moet weten.

Voor jongelui:

1 Uw opleiding en beroepskeuze.

6 Metsucces examen doen.

5 Lezen om vooruit te komen.

8 Zó solliciteert u mondeling.

13 Zó verdient een meisje meer in zaken.

23 Zó slaagt een meisje op kantoor.

7 Wat een kantoorbediende moet weten.

3 De weg naar succes (Een boodschap aan Garcia).

4 Organiseer u zelf.

34 Zó slaagt een MAN.

38 Geld verdienen met persartikelen schrijven.

43 Geld verdienen met een schrijfmachine.

41 Haal méér uit uw leven!

21 Winstwoordenboek.

16 Prettig in de omgang.

17 Het woord voeren.

18 Een vergadering leiden.

32 Zó krijgt u moed en zelfvertrouwen.

42 Goede manieren.

36 Zó kunt u karakters doorgronden.

Voor iedereen:

16 Prettig in de omgang.

17 Het woord voeren.

36 Zó kunt u karakters doorgronden.

4 Organiseer u zelf.

5 Lezen om vooruit te komen.

34 Zó slaagt een MAN.

18 Een vergadering leiden.

32 Zó krijgt u moed en zelfvertrouwen.

38 Geld verdienen met het schrijven van persartikelen.

41 Haal meer uit uw leven!

42 Goede manieren.

Geld verdienen:

19 Geld verdienen met een kleine winkel.

- 38 Geld verdienen met het schrijven van persartikelen.
43 Geld verdienen met een schrijfmachine.
40 Geld verdienen met verkoopautomaten.

Sport-cursussen:

- 44 Zó wordt u een goed skiër.
45 Zó wordt u een goed bokser.
46 Zó wordt u een goed dammer.
47 Zó wordt u een goed bridger.
48 Zó wordt u een goed korfballer.

- 49 Zó wordt u een goed hockeyer.
50 Zó wordt u een goed voetballer.
51 Zó wordt u een goed zeiler.
52 Zó wordt u een goed tafeltennisser.

Detective- en Avonturen-romans:

- 53 De jacht op Miss Hinch.
54 en 55 Het mysterie van de woestijnkloof.
56 en 57 De zilveren dollar.

**BESTEL PER POSTREKENING 13.63.00
VAN SUCCES — DEN HAAG**

7 boekjes voor f 1,—, 14 voor f 2,—, 21 voor f 3,— enz.
Maak het u gemakkelijk en zet op het strookje alléén de
bestel-NUMMERS!

Dit fraai gebonden boek bevat 250 bladzijden en geeft een beschrijving van het bijzondere Succes-onderricht en de schriftelijke Succes-cursussen:

SPREKEN IN HET OPENBAAR
JOURNALISTIEK
NEDERLANDS of NEDERLANDSCH
BETREKKINGEN VEROVEREN
VERKOPEN OP HET PAD
WINKELVERKOOP
ZAKEN- EN VERKOOPBRIEVEN
ZAKEN- EN BEDRIJFSLEIDING

Gouden TOEKOMST

Om U een Gouden Toekomst te verzekeren – om uit te steken boven de massa – moet u zich een andere kennis verschaffen dan de schoolse kennis van de massa.

In het boekwerk „Gouden Toekomst“ wordt het praktische onderricht van het Succes-Instituut beschreven met volledige inlichtingen over en proefflessen van de schriftelijke Succes-cursussen.

Het Succes-Instituut verschaft u op een prettige, vlotte wijze de kennis, die u uit de massa zal verheffen.

Dit interessante boekwerk wordt u zonder de geringste verplichting gezonden, als u schrijft in welke cursus u belang stelt en daarbij 30 ct. voegt (in postzegels, per postwissel of per postrek. 13.63.00 van Succes, Den Haag) als bijdrage in de bindkosten.

HET SUCCES-INSTITUUT • DEN HAAG
Koninginnegr. 14^b, Tel. 11.56.28-11.56.29